

Pénteken mezőgazdasági szakközépiskolában voltam biológia órán...
fülelni. Ültem a hátsó sorban, mint a jódiák. Egy csajszi felel.
Emésztés.

-Hol termelődik a nyál? - indít a tanár ezzel az első pillantásra igen egyszerűnek tűnő kérdéssel.

- itt jönne a válasz. De nem jött.

-Na! Hát mégis, hol termelődhet, Dorina?

- nézi a padlót. Szép a rajzolata. Olyan... koszos. Évtizedek hülyesége már megviselte, de még győzi a taposást. Választ nem rejt ugyan, de nézni jó. Megnyugtató tudni, hogy alattunk van. És amúgy sem árt figyelni, a mai világban bárki kiránthatja alólunk a biztos alapot, s így mindig ugrásra késznek, felkészültnek kell lennünk.

-Mondj valamit! - már-már imádság szintjén hangzik a kérdés a tanár szájából, akin látszik, hogy sokra nem számít, de valamire mégis.

-A gyomorban!

Hát mondott valamit, szó se róla.

-És akkor felbőfögjük, vagy mi? - persze ilyenkor nem szabad megalázni a kölket, de ki az, aki ezt kibírja. Olyan jóleső érzés megtaposni, amikor a földön fekszik, és esélytelenül fetreng a tudatlanság mocskos habjai között. Belerúg az ember még egyet, és megnézi, hogy nyüglődik.

Tovább!

-Minek az előemésztését végzi a nyál a szájban? Segítek: szén-hid-...

-Szénhidrogénekét?

-Szénhidrát, szívem!

Többet kellett volna segíteni.

Nem ecsetelném azt a hosszantartó gondolatmenetet, melyben az amúgy nagyon kedves tanár a hülyeségről alkotott elképzelésinek alapjait fektethette le. Nagyon tisztességesen nem szólalt meg vagy 10 másodpercig. Aztán mesélt a benzinkút és a cukorkaárús között fennálló aprócska különbségről. Néha nem tudni, kin látszik jobban a szenvedés, tanáron, vagy diákon.

Átverekedtük magunkat a kezdeti nehézségeken, s a felelő egészen

otthonosan kezdte érezni magát a tábla előtt. A tanár az osztály hátsó falánál állt, onnan lötte ki mérgezett kérdéseit. Már a gyomornál tartunk.

-Mi jön a gyomor után?

- bááá

-Mibe töltjük a kolbászt? - valmi apró segítség kellett. Megkapta. Nézzük, mit kezd vele...

-Bélbe! - büszkén jött a válasz. Soma azt mondaná a MegaKakiban, hogy jó a rekesztechnikája, olyan ügyesen préselte ki ezt a szót parányi száján az átkozott. Örült. Tudta, hogy a válasz jó. Hisz a bél, az bél. A kalbász az pedig kalbász, s mint olyan, benne vagyon a bélben. Itten mostan tévedés nem lehet, mer bél és kalbász olyan, mint... semmi nem jut eszembe, de pont olyan. Szóval egyértelmű.

-Úgy örülök, hogy nem műbelet mondtál. De tényleg! - lám, még ilyenkor is van mód megalázni, habár a válasz - ugyan csak részben, de - helyes.

Újabb gondolkodtató kérdést kell eszközölni. A megnyugtató egyébként ebben a szellemi fertőben az, hogy nincs szükség magasabb szintű idegrendszeri tevékenységre egy kérdés kidolgozásánál. Nem tudsz beugratós kérdést gyártani, pontosabban nem kell, mert mindegyik alkalmas erre. Ezek beleugranak mindenbe.

-És melyik bél, kedvesem?

-Vékony! - nem kell ezt cifrázni. Rövid szavak, kevés hibalehetőség.

-És a vastagba mit töltünk?

-SZALÁMIT! - nyílt ki a lelkem. Áradt belőle a lelkesedés, megmutatta tudása javát.

Didaktikailag igen fontos lépés következett: dicséret. Hasonlóan rövid, és tömör:

-Nagyszerű!

Mint minden jónak, ennek is vége lett.

Óra után megtudtam, ő az egyik legjobb tanuló az osztályban, csak mára valószínűleg nem tanult. Mi van, ha a rossztanuló nem tanul? Akkor mi a szint?

Sírtam!

Még mindig...

:(

Ennyi.

(Ha bántó lettem volna, jelezném, nekem is fáj!)

Ízirájder, öcsém!